

Manuel Moreno Yera

Tothom qui agafa l'autopista de Barcelona a Manresa s'adona, quan voreja la ciutat de Terrassa i mira en direcció a Montserrat, d'unes torres enormes, en concret dotze, amb divuit plantes d'alçada. Aquest és el barri de Can Jofresa, que va néixer per reubicar tota aquella gent que havia arribat al Vallès feia 15 o 20 anys quan el 1962 la famosa i tràgica riuada se'ls va emportar tot allò que tenien.

És allà, doncs, on van anar a viure un nombre elevat de famílies amb fills i també alguns joves que acabaven de casar-se aleshores. Però aquest també va ser un barri que ja va néixer amb un conjunt important de

dèficits i des de l'any 1976 l'Associació de Veïns ha lluitat per donar-los una solució. El seu actual president i un dels seus veïns més antics, explica: "L'Associació va néixer perquè hi havia moltes coses que calia solucionar. Els habitatges tenien problemes amb els baixants, amb les aigües fecals, hi havia humitats i no hi havia cap sistema d'evacuació en cas d'incendis en unes torres que eren les més altes de la ciutat." A més, el barri quedava en aquells moments molt lluny del centre de Terrassa i les comunicacions eren realment dolentes: "Llavors, els veïns de Can Jofresa ens sentíem marginats; semblava que no forméssim part de la ciutat i per això ens vam organitzar." D'aquesta manera, van començar les reivindicacions a l'Ajuntament de Terrassa i al Ministeri, que era qui aleshores portava tota la qüestió referent als habitatges de promoció pública: "Vam parlar moltes vegades amb el Ministeri i amb l'Ajuntament perquè els déficits eren molts i calia arreglar-los. Per exemple, la farmàcia o la fleca més propera la teníem a més d'un quilòmetre." Tot això els va portar a crear una plataforma de veïns que va aconseguir que se'ls escoltés després de fer força amb diversos actes reivindicatius: "Vam arribar a entrar d'amagat a la Delegació del Ministeri per poder parlar amb la persona que ens podia ajudar, i fins i tot vam retenir unes hores dos regidors de l'Ajuntament perquè definitivament obrissin la guarderia que feia temps que reclamàvem per al barri."

No obstant això, les coses van començar a canviar: "Quan l'any 1985 la Generalitat de Catalunya assumeix el patrimoni públic de l'habitatge i es crea l'empresa pública ADIGSA, les coses comencen a funcionar. El primer que van fer va ser instal·lar-nos un sistema d'evacuació en cas d'incendi i vam trobar-nos amb una actitud molt dialogant que ens ha permès continuar invertint en el nostre barri en tot allò que nosaltres, d'acord amb l'Administració, hem considerat necessari." L'Ajuntament també es va encarregar de millorar tot allò que li corresponia: "Ara, per exemple,

gaudim d'una molt bona situació pel que fa a les comunicacions; ja no ens sentim aïllats de la ciutat i la gent ha deixat de dir que va a Terrassa quan va al centre. La majoria de línies d'autobusos urbans passen per Can Jofresa i, tot i que encara patim una manca de comerç, sembla que d'aquí a poc temps les coses poden millorar, perquè molt a prop nostre s'hi construirà una nova àrea residencial de la ciutat." Els equipaments també han sofert una millora considerable i ara Can Jofresa disposa d'un centre d'assistència primària, tres escoles, un institut de formació professional, l'escola d'idiomes de la ciutat, una escola per a adults i una zona esportiva amb pistes d'atletisme.

A banda dels problemes urbanístics i d'edificació que va patir el barri en un primer moment, també fou un barri conflictiu pel que fa al factor humà: "Hi vam tenir unes quantes famílies amb problemes de delinqüència, i això va fer que els veïns haguéssim de lluitar molt perquè no se'ns etiquetés a tots de la mateixa manera, però el cert és que més d'una vegada hi va haver tiroteigs; així doncs, el barri no ofería la tranquil·litat que tots hauríem volgut. A començaments dels vuitanta, a més, s'hi va afegir el terrible problema de la drogaaddicció que va fer que alguns nois del barri morissin de sobredosi o a causa de la sida." No obstant això, els veïns no es van donar mai per vençuts i ja l'any 1979 es va començar a organitzar una plataforma cívica per a la integració de tots els nois i noies del barri: "Es va crear un espai i un centre excursionista i jo diria que aquesta lluita va tenir molt bons resultats perquè al cap de deu anys les coses ja eren força diferents. Ara el nostre barri no pateix més inseguretats que un altre de qualsevol ciutat de Catalunya."

Actualment, a Can Jofresa els veïns se senten a gust i orgullosos de pertànyer-hi: "Ara tenim places on la gent pot seure a descansar i els nens poden córrer d'una banda a l'altra. Pel que fa a la qualitat de vida, no envegem res al centre de la ciutat." Precisament, aquest mateix any s'acaba la urbanització definitiva del sector i l'Ajuntament està d'acord amb encarregar-se del manteniment: "Hem lluitat molt perquè el nostre barri sigui així, però també hem hagut d'educar molt la nostra pròpia gent perquè entengués que cal tenir cura de l'entorn per no malmetre'l. Sembla que ho hem aconseguit i que tothom s'estima el barri i entén que no pot fer malbé l'equipament urbà igual que no fa malbé els mobles de casa seva."

L'Associació de Veïns i la resta d'entitats tampoc deixen que el barri perdi l'esperit d'unió que el va caracteritzar en els moments més difícils: "Comptem, per exemple, amb una aula d'informàtica per on passen seixanta persones cada dia i on conviuen joves i grans; disposem també d'una escola de ball de sevillanes i de balls de saló, a més de totes les activitats que s'organitzen al casal de la gent gran i a l'espai." A tot això encara hi hem d'afegir una escola de futbol amb quatre-cents nens i un centre cívic que gestionen les mateixes entitats: "Les administracions ens ajuden amb els recursos, però som nosaltres qui tirem endavant totes les activitats que s'hi fan." Quatre cops l'any, a més, el barri s'omple de festa i de joia: "Organitzem la cavalcada de Reis, el Carnaval, la festa major del barri i la nit de Cap d'Any, però el més important són totes aquelles activitats diàries que afavoreixen el dia a dia de la convivència entre tots els veïns." No hi ha dubte que Can Jofresa, gràcies a la força de la gent, ha aconseguit sortir de la marginalitat en què es trobava i sentir-se part integrant de la ciutat de Terrassa.